

Prekentekest: Matt 9,35-38

35 Jesus vandret nå omkring i alle byene og landsbyene. Han underviste i synagogene deres, forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og plage. **36** Og da han så folkemengdene, fikk han inderlig medfølelse med dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som sauer uten gjeter. **37** Da sa han til disiplene sine: «Høsten er stor, men arbeiderne få. **38** Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans.»

Slik lyder det hellige evangelium.

I dag har vi hørt tre bibeltekster. Den første var fra Salme 22. Det er den klagesalmen som Jesus siterte fra da han var spikret til korset: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Salmen handler om at det var Gud som dro ham fram fra mors liv og som gav trygghet ved mors bryst, det var Gud som alltid var der, kastet som han var på Gud – ja det beskrives faktisk slik: «Fra jeg ble født, er jeg kastet på deg.» Noe av det profetiske ved salmen, er beskrivelsen av en korsfestelse slik som korsfestelse måtte oppleves for den som ble korsfestet. Korsfestelse var en tortur- og henrettelsesmetode som ble praktisert av romerne fra år 100 f.Kr., og denne salmen ble altså skrevet mange hundre år før noen visste hva korsfestelse var.

Den andre bibelteksten var fra Første Tessalonikerbrev (1Tess 2,5-13). Brevet er fra omkring år 50 til 52, og regnes som den eldste teksten i Det nye testamentet. I avsnittet som ble lest beskriver apostelen Paulus det harde arbeid med å forkynte evangeliet og skaffe seg det daglige brød gjennom det som i dag kalles «teltnakermisjon». Apostelen skrev: «Vi formante, oppmuntret og ba dere inntrengende om å føre et liv verdig for Gud, han som kaller dere til sitt rike og sin herlighet.» Så retter også apostelen en takk til Gud for at menigheten tok imot det forkynte ordet – ikke som menneske-ord, men som det Guds ord det i sannhet er. «Og dette ordet,» skrev apostelen: «er virksomt i dere som tror.» Måtte det også være slik i denne menigheten – at Guds ord er virksomt i oss som tror.

Begge disse tekstene knyttes opp mot frelsens gode budskap og den høye prisen det var, og for så vidt også fortsatt kan være å stå i tjeneste for evangeliet.

Evangelieteksten som vi nå har hørt fra Matteus, står som en oppsummering av den virksomheten Jesus drev da han reiste rundt fra sted til sted i et forholdsvis begrenset geografisk område i Israel. Vi føres inn i de innerste tanker eller skulle vi si følelser hos Jesus, og vi får et varsel om at veien videre skulle gå inn i en kommende tid for misjon. «Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans.»

Så er vi her i dag i Lund kirke i møte med denne bibelteksten, og sommeren har begynt, kanskje også ferie for noen. Hva har så det vi har hørt fra Bibelen å si til oss i dag?

Jo, idag tenker jeg vi minnes om at Jesus levde tett på menneskene han møtte. Med tett på mener jeg at han oppriktig interesserte seg for hvordan de hadde det. Han så deres nød og problemer, og han følte med dem. I bibelteksten beskriver han dem som sauer uten hyrde, og tenkte kanskje med en slik sammenlikning på at de manglet retning og mål for livet, at de trengte Den gode hyrde.

Og det stoppet ikke der. Jesus ville gjøre noe med livet de levde. Over alt der Jesus var, kom himmelriket nær, syke ble friske, onde åndsmakter ble drevet ut, mektige gjerninger ble gjort. Men hans oppdrag var så uendelig mye større. Jesus så like gjennom dem han møtte til den grunnleggende og dypeste nøden dypt der inne.

Når alt kom til alt var ikke dårlig helse og ytre nød det mest alvorlige i menneskers liv, men derimot manglende frelse. Menneskehetens største problem har til alle tider vært at synd skiller menneskene ute fra samfunnet med Gud. Jesus kom ikke bare for å bringe himmelriket nær i korte glimt som noe relativt få mennesker, begrenset til tid og sted, en gang i historien fikk oppleve. Nei, Jesus kom for å åpne himmelriket for en stor mengde alminnelige mennesker over hele vår jord som ved troen på Jesus ble forliket og forenet med Gud. «Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans.» Misjonens tidsalder stod for døren.

Folk hadde sitt å stri med i Israel på Jesu tid, og jommen har vi mørke skyer også i dag. Jeg tenker på angst og utrygghet etter drap og masskyting som har preget nyhetsbildet, og ulike former for vold og kriminalitet, så har vi krigen i Ukraina, for ikke å snakke om verdens miljø- og klimasituasjon. Her er det mye som kan gi våkenetter.

Den gang var det relativt fredelig i Israel, men landet var okkupert og jødene lengtet etter en nasjonal befrier, og folket ville gjøre Jesus til en politisk messias med en dagsaktuell agenda, men han forble en personlig redningsmann og et hår i suppa for eliten. Også den dag i dag er det mange som vil ha en bit av Jesus, men gjerne endre ham litt slik at han passer inn i tidens idealer. Jesus tas til inntekt for mye han aldri har stått for og som Skriften aldri har støttet, men Jesus gjorde det tidlig klart at hans rike var ikke av denne verden.

Jesus er som kongen av himmelriket den vi så absolutt og med stor ydmykhet skulle lytte til. Presten og poeten Petter Dass skrev disse ordene i en kjent salme: «Gud er Gud, om alle land lå øde, Gud er Gud, om alle mann var døde.» Det betyr noe slikt som at Gud er til uavhengig av oss. Eller sagt på en annen måte: Det er ikke vi som skal skape Gud i vårt eget bilde, eller for den saks skyld, frambringe en tidsriktig Jesus.

Den bibelens Jesus som er Frelser og Herre, han står vi fritt til å følge eller forlate, men blir vi, er det han som skal forme oss i sitt bilde, og ikke motsatt. Jesus overlater oss ikke til oss selv og vår egen sviktende dømmekraft. Til det er han altfor glad i oss. Vi skal forberedes på den himmelen som er vår hjem. Så har han

også lært oss å be i Herrens bønn: «La viljen din skje på jorden slik som i himmelen.» Skal vi virkelig være med på å fremme Guds vilje på jord, da må vi også lære å leve etter hans vilje. Og skal vi leve etter hans vilje, må vi også bruke tid og krefter på å sette oss inn i hva Guds vilje er for våre liv, slik vår hellige Skrift beskriver det og som vi minnes om i dagens prekentekst der det står om Jesus at han underviste i synagogene og forkynte evangeliet om riket.

I noen kapitler før vårt tekstavsnitt står Bergprekenen. I Bergprekenen kan vi lese hva innholdet var i denne undervisningen og hvordan Jesus former disipler gjennom en etikk for himmelriket til mennesker som, slik vi håper, også blir til velsignelse for dem en omgås i ens samtid.

At Jesus ikke kan tas til inntekt for alt av trender i tiden betyr ikke at Jesus ikke ser det enkelte lille mennesket i hans eller hennes nød. Han ser til hver og én av oss. Ifølge Hebreerbrevet er det slik at Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid. (Hebr 13,8) Jesus viste inderlig medfølelse med folk han møtte. Dette ordet som brukes for inderlig medfølelse er et veldig sterkt uttrykk for at den nøden mennesker opplever ligger Gud på hjerte, eller som her – blir til en inderlig medfølelse hos Jesus, for dette ordet på gresk brukes bare i Det nye testamentet med Gud og Jesus som subjekt. Så ser vi også at det ble ikke bare med følelsen hos Jesus, men resultatet ble handling, og her ligger også utfordringen til oss, å la våre møter med menneskers nød føre til handling.

Mange har gjennom tidene fulgt oppfordringen i Guds ord. Det vi har av gode institusjoner i samfunnet til beste for menneskers liv og helse, har startet på kristen grunn. Så har det offentlige i vår vestlige verden lært av kirken og med årene tatt over. Men på ett punkt kan vi i våre dager ikke vente at stat og kommune fører an. Det er med tanke på misjon.

Oppfordringen fra Jesus til å be høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden, skal i det kommende kapittel hos Matteus vise seg å virke slik at de som vi må anta deltok i bønn ble med blant dem som Gud sendte. Hvor mange har ikke sett et behov for at her bør noe gjøres i en menighetssammenheng og bedt Gud om at noen må gripe inne. Så har det kanskje blitt til at en selv fikk oppgaven.

Her er vi i dag. Sommeren er her med tid for ferie og rekreasjon, men nøden tar ingen ferie. Noen trenger våre hender og føtter, og kanskje vil noen av oss følge et kall fordi Herren har bruk for oss. Gud ser til hele mennesket, men størst og viktigst er at mennesker må bli frelst. Det var tross alt derfor Jesus kom til vår jord, for å kunne gi den som tror et hjem i Guds himmel. Måtte vi få mange med oss på veien hjem.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.